

и харчоветъ, и приходитъ. Тъй си и минаватъ нѣкои ноци — безъ да пресмѣтне до край.

Мишо се разприказва. Думитъ му бѣха градски, и стариятъ на мѣста трудно ги разбираше, но минаваше и така. Сърцето му тупаше по-силно, гърдитъ му дишаха по-леко, очитъ му виждаха по-надалече. Свѣтътъ не е толкова чудноватъ и страшенъ, колкото му изглеждаше. И той, Бою Мадана, не е толкова дребанъ и нищоженъ, колкото се мислѣше. И право де! Водиха се голѣми войни, писаха се истории за тѣхъ. А кой ги води? Нали и той бѣше съ всички! Нали и тѣзи всички бѣха като него?

Мозъкътъ му каточели започна да се размръзва отъ нѣкакъвъ топълъ лѣхъ. Ето на: и неговия Иванъ е свършилъ трети класъ, ама кжде този момъкъ е по-ученъ и по-устатъ! Та той и за министъръ става, ако го направятъ! „Всичко е човѣшка направия!“ — повтаряше си на умъ стариятъ и не можеше да се начуди, че на неговата Пейка се е падналъ такъвъ ученъ и сладкодументъ мжжъ. „А какво си помислихъ“, — срамуваше се той предъ себе си. — „Мънички сме си ние, мънички!“

*

Надвечеръ гоститъ си заминаха.

— Пакъ да дойдите, Пейке! — поржчваше стария. — Тъй, по надлѣжко да си поприказваме.

Мишо клатѣше глава и се усмихваше добродушно. Широкитъ му рамене сжщо се клатѣха, сжщо обещаваха.

Бою стоя на улицата, докато се изгубиха. И тогава нѣщо тежко падна на сърцето му. Искаше му се да заплаче отъ мжка и отъ радостъ. Радваше се на Пейкиното щастие, на гордостъта си предъ селянитъ, на новото, което Мишо му разкри. И му бѣше